

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

Mfv.I.10.236/2013/6.

A Kúria a dr. Waldmann Gábor ügyvéd (Kolozsvári & Waldmann Ügyvédi Iroda – cím1) által képviselt felperes (cím2) felperesnek a kijelölt felszámolóbiztos (cég neve - cím3) által képviselt alperes (cím4) alperes ellen felmondás jogellenességének megállapítása iránt a Pest Megyei Munkaügyi Bíróságnál 2.M.62/2009. szám alatt megindított és másodfokon a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.699/2012/3. számú ítéletével jogerősen befejezett perében az említett másodfokú határozat ellen a felperes által benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. február 19. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

k ö z b e n s ő   í t é l e t e t :

A Kúria a Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.699/2012/3. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, a Pest Megyei Munkaügyi Bíróság 2.M.62/2009/34. számú ítéletét megváltoztatja, és megállapítja, hogy az alperes 2008. december 18-án közölt rendes felmondással jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát. A felperes munkaviszonya az alperesnél 2014. február 19-én szűnik meg.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek – tizenöt napon belül – 20.000 (húszezer) forint és 5.400 (ötezer-négyszáz) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az államnak – felhívásra – 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

I n d o k o l á s

A felperes a keresetében az alperes által közölt rendes felmondás felmondási tilalomba ütközés miatti jogellenessége megállapítását és ennek jogkövetkezményei alkalmazását kérte.

A *Pest Megyei Munkaügyi Bíróság* megismételt eljárásban hozott 2.M.62/2009/34. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte az állam javára eljárási illeték megfizetésére.

A munkaügyi bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes kereskedelmi igazgató munkakörben, kötetlen munkaidővel állt az alperes alkalmazásában. A háziorvosa 2008. december 15-ével keresőképtelen állományba vette, ekkor a táppénzes igazolást is átadta a részére. A felperes e napon nem végzett munkát a munkahelyén, telefonon, illetve 16-án személyesen is közölte az irodavezetővel, valamint munkavállalóival, hogy keresőképtelen, azonban e körülményről a két ügyvezetőt nem tájékoztatta. munkavállaló 2008. december 17-én megküldte a könyvelő irodának a felperes jelenléti ívét, amely szerint 2008. december 15-étől táppénzes állományban van. A felperes december 16-án és 18-án is végzett munkát.

Az alperes 2008. december 18-án közölt rendes felmondással a felperes és további három munkavállaló munkaviszonyát megszüntette a 2008. december 16-án meghozott taggyűlési határozattal elrendelt létszámcsökkentésre hivatkozással. A felmondás átadására az alperes telephelyének irodahelyiségében került sor, amelyről az alperes jegyzőkönyvet készített. E szerint a felperes felmondást akadályozó körülményt, kifogást nem jelzett, táppénzes igazolást nem adott át.

Ez utóbbira a 2008. december 20-ai postázással került sor. A felperes 2009. január 13-án az alpereshez intézett levélben hivatkozott arra, hogy a keresőképtelenségéről december 16-án személy munkáltatói jogkörgyakorló ügyvezetőt tájékoztatta.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2009. január 23-án vált újra keresőképesé, így a rendes felmondás közlésére a felperes keresőképtelensége alatt került sor. Ugyanakkor a felperes nem tudta bizonyítani azt az állítását a perben, hogy a munkáltatói jogkörgyakorlóval, személyval 2008. december 16-án telefonon, és december 18-án a felmondás átadása alkalmával közölte volna, hogy keresőképtelen állományba vették. A felperes ezzel megsértette az Mt. 3. § (1) bekezdésében foglaltakat, eljárása a jóhiszeműség és a tisztesség követelményébe, és a kölcsönös együttműködés kötelezettségébe ütközött. Ezért nem fogadta el a felperes felmondási tilalomra hivatkozását, a keresetét elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Budapest Környéki Törvényszék 8.Mf.20.699/2012/3. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest az állam javára fellebbezési illeték megfizetésére.

Rögzítette, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és helyes az arra alapított érdemi döntése is.

A felperes a fellebbezésében arra helyesen hivatkozott, hogy jogszabály nem írja elő, hogy a keresőképtelenséget a munkáltatón belül kinek kell bejelenteni. Elegendő, ha olyan alkalmazottnak jelzi a dolgozó, aki az ezzel kapcsolatos ügyintézésre általában jogosult. A jelen esetben a felperes munkavállalóinak, illetve az irodavezetőnek bejelentette a keresőképtelenségét, akik a bérszámfejtés, illetőleg a táppénz intézése végett az információt a könyvelőhöz továbbították. A felperes ezzel a távollétét igazolta.

Másképp ítélandó meg azonban a munkáltatói jogkör gyakorlójának intézkedése során tanúsított felperesi magatartás. E napon ugyanis a felperes munkát végzett. A közlés alkalmával a jóhiszeműség, tisztesség követelménye megkívánta volna a felperestől, hogy jelezze a keresőképtelen állományát, illetve tisztázza, hogy az alperes alkalmazottai tájékoztatták-e erről a munkáltatói jogkörgyakorlót. Annak sem volt akadálya, hogy a már napok óta birtokában lévő táppénzes igazolást átadja vagy felmutassa. A felperest is terhelő együttműködési kötelezettség alapján a munkáltató intézkedésének jogszerűségét befolyásoló körülményről (keresőképtelen állapot) a felperesnek az ügyvezetőt a felmondás közlésekor tájékoztatnia kellett volna annál is inkább, mert az intézkedés jogellenességét igazoló bizonyíték (táppénzes igazolás) a felperes birtokában volt. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes az Mt. 3. § (1) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségének nem tett eleget, ezért a keresetet elutasító elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A felperes a felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatásával elsődlegesen a keresetének megfelelő ítélet meghozatalát, másodlagosan az első- vagy másodfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

Hivatkozott arra, hogy téves a bíróságok megállapítása, miszerint az Mt. 3. § (1) bekezdését megsértette. Az együttműködési és tájékoztatási kötelezettségének ugyanis eleget tett, hiszen már a keresőképtelen állományba vételének napján bejelentette a munkáltató intézkedésre jogosult munkavállalóinak e körülményt, akik ez alapján intézkedtek is. Ezt bizonyítja az alperes által csatolt jelenléti ív, miszerint 2008. december 15-étől táppénzen van.

Az alperes a felmondás közlésének napján tehát már tudott a keresőképtelenségéről, hiszen az ebből eredő bérszámfejtési feladatok elvégzésére korábban írásban utasította a könyvelő céget. Nem eshet a felperes terhére az, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlója nem járt el kellő körültekintéssel, miközben a munkavállaló a munkáltatónál szokásos módon járt el a keresőképtelensége bejelentése során.

Téves a jogerős ítélet megállapítása, miszerint az ügyvezetőkkel a keresőképtelenségét nem közölte. A meghallgatott két ügyvezető és a felmondás átadásakor a jegyzőkönyv szerint

jelenlévő tanú tanúk vallomásainak ellentmondásait nem értékelték, továbbá azt sem, hogy szükségtelen volt jegyzőkönyvet készíteni a felmondás közléséről, mivel azt aláírásával is igazoltan átvette. A jegyzőkönyvet azonban - bár az alperes állítása szerint annak felvételekor jelen volt – nem írták vele alá. Életszerűtlen, hogy ügyvezető1 ügyvezető a jogszerű intézkedés érdekében a másik ügyvezetőtől kérdezte, hogy tudott-e a keresőképtelenségéről nem pedig a személyzeti osztálytól vagy az érintettől. Utalt arra továbbá, hogy az ügyvezetők nem voltak elfogulatlanok, mert az eltávolításával mentesülni akartak az üzletrészek 50 %-ára vonatkozóan vele kötött előszerződéstől, és az ő személyétől is. Ezt igazolja, hogy a felmondás közlésére három új biztonsági őrral érkezett ügyvezető1 ügyvezető.

A bíróságok nem értékelték, hogy a betegállományba vételét követően is az alperes érdekeit szem előtt tartva a munkáltató érdekében munkát végzett, és nem keltett olyan látszatot, mintha keresőképes volna. A munkáltató mint jogi személy tudott a betegállományról, ezért önmagában is jogellenes a felmondás.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A felülvizsgálati kérelemmel nem volt támadott azon jogerős ítéleti megállapítás, miszerint a felperes az ügyintézésre jogosult alperesi munkavállalóknak, munkavállaló1nak és személy1 irodavezetőnek keresőképtelenségét bejelentette, akik a bérszámfejtés, illetőleg táppénz folyósítása végett intézkedtek is. Megalapozatlan azonban a másodfokú bíróság azon következtetése, hogy a felperes az Mt. 3. § (1) bekezdésében foglalt együttműködési kötelezettségének megsértése miatt nem hivatkozhat alappal a felmondási tilalomra.

Az eljáró bíróságok a Pp. 206. § (1) bekezdésébe ütköző módon értékelték a felek nyilatkozatait, az okirati és a tanúbizonyítékokat arra vonatkozóan, hogy a felperes a felmondás közlésekor a keresőképtelenségét nem jelezte a munkáltatói jogkörgyakorlónak. Erre vonatkozóan a munkáltatói jogkörgyakorló, személy, valamint a másik ügyvezető - egyben tulajdonos -, ügyvezető1 vallomása áll rendelkezésre, akik nem tekinthetők érdektelennek.

tanú1 34. sorszámú jegyzőkönyvben foglalt vallomása sem támasztja alá kétséget kizáróan azt, hogy a felmondás átadásakor a felperes a keresőképtelenségét nem jelentette be. A tanú ugyanis többszöri kérdést követően azt nyilatkozta, miszerint nem emlékszik arra, hogy valamelyik ügyvezető átadta a felperesnek a felmondást, továbbá azt is előadta, hogy nem biztos, hogy ott volt a felmondás átadásakor. E tanú aláírta a rendes felmondás kézbesítése során 2008. december 18-án felvett jegyzőkönyvet, vallomásával azonban nem tudta igazolni az abban foglaltak valóságát, így azt sem, hogy a felperes „a felmondás jogszerűségét érintő akadályozó körülményt, illetve kifogást nem jelzett”.

Aggályossá teszi a felmondás közlésekor felvett jegyzőkönyv valóságát az is, hogy a felmondással érintett munkavállalóra megállapításokat tartalmaz, de annak helytállóságát az érintett aláírásával nem kívánták alátámasztani, holott a felperes a felmondás átvételét a közléssel egyidejűleg írásban elismerte.

A felperes nem vitatottan a keresőképtelenségére vonatkozó orvosi igazolást a felmondás közlését követően postán küldte meg az alperes részére. Ez a tény azonban - az alperesnél kialakult gyakorlat alapján – nem tekinthető az együttműködési kötelezettség súlyos megszegésének. A táppénzes igazolás nélkül is intézkedett a munkáltató a felperes bérszámfejtéséről, tehát az adminisztratív fegyelem nem volt szigorú e körben az alperesnél.

A fentiekre tekintettel a perben kétséget kizáróan csak az volt megállapítható, hogy a felperes az alperes intézkedésre jogosult munkavállalóinak a keresőképtelenségét bejelentette, távolmaradását a jelenléti íven táppénzen lévőként 2008. december 15-étől igazolták. Ezért az alperes nem hivatkozhatott alappal arra, hogy a felperes keresőképtelenségét a munkáltatójának nem jelentette be, tehát a rendes felmondás az Mt. 90. § a) pontjában foglalt felmondási tilalomba ütközött.

A fentiekre tekintettel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdés alapján hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú ítéletet megváltoztatva közbenső ítéletével a munkáltató felmondásának jogellenességét, a felperes alperesnél fennállott munkaviszonyának a Kúria döntésének napján történő megszűnését állapította meg azzal, hogy a jogellenes megszüntetés jogkövetkezményeinek összegszerűsége tárgyában az eljárást tovább kell folytatni.

A Kúria a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján kötelezte a pervesztés alperest a felperes felülvizsgálati eljárási költsége megfizetésére, míg a le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az alperes a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdés alapján köteles viselni.

Budapest, 2014. február 19.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, előadó bíró

Dr. Tallián Blanka s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró